

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

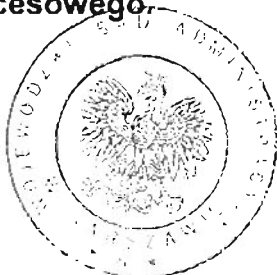
Dnia 10 maja 2017 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Leszek Kobyłski (sprawozdawca)
Sędziowie	Sędzia WSA Sławomir Fularski
	Sędzia WSA Marek Wroczyński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Radomiu
w trybie uproszczonym w dniu 10 maja 2017 r.
sprawy ze skargi **Stowarzyszenia Obrony Zwierząt w Jędrzejowie**
na bezczynność **Wójta Gminy Potworów**
w przedmiocie **dostępu do informacji publicznej**

- 1) **umarza postępowanie w zakresie zobowiązania Wójta Gminy Potworów do rozpatrzenia wniosku skarżącego z dnia 24 września 2016 r. o udostępnienie informacji publicznej;**
- 2) **stwierdza, że bezczynność Wójta Gminy Potworów w zakresie rozpoznania ww. wniosku miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;**
- 3) **zasądza od Wójta Gminy Potworów na rzecz Stowarzyszenia Obrony Zwierząt w Jędrzejowie kwotę 480 (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Na oryginalne właściwa przypis
Za zgodność z oryginałem

Ilona Obara
specjalista

Uzasadnienie

Dnia 16 stycznia 2017 r. Stowarzyszenie Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie, wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS 0000292939, reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika wniosło skargę na bezczynność Wójta Gminy Potworów w przedmiocie nieudostępnienia informacji publicznej zgodnie z treścią wniosku Stowarzyszenia z dnia 24 września 2016 r. co w ocenie skarżącego stanowi naruszenie art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP i art. 1 ust. 1 w zw. z art. 10 ust.1, art. 13 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej. (Dz.U. z 2014 poz.782, zwanej dalej udip).

W skardze wносиło o:

1. stwierdzenie, że bezczynność Wójta Gminy Potworów miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa,
2. zobowiązanie strony przeciwnej do dokonania czynności w zakresie udostępnienia informacji publicznej zgodnie z wnioskiem z dnia 24 września 2016 r.,
3. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu Stowarzyszenie podało, że od kilku lat uczestniczy w projekcie Biura Ochrony Zwierząt przy Fundacji dla Zwierząt ARGOS, polegającym na badaniu problemu bezdomności zwierząt w jego wymiarze publicznym. W związku z powyższym w dniu 24 września 2016 r. skarżący złożył drogą elektroniczną do Wójta Gminy Potworów za pośrednictwem ePUAP wnioski o udostępnienie informacji publicznej w następującym zakresie:

1. z kim (imię, nazwisko lub nazwa, adres) gmina miała obowiązujące w 2014 r. i 2015 r. umowy albo komu (imię, nazwisko lub nazwa, adres) udzielała doraźnych zleceń wyłapywania/ odławiania bezdomnych zwierząt ?
2. z kim (imię, nazwisko lub nazwa organu) gmina miała obowiązujące w 2014 r. i w 2015 r. umowy albo komu (imię, nazwisko lub nazwa, adres) udzielała doraźnych zleceń zapewniania opieki bezdomnym zwierzętom ?
3. ilu bezdomnym psom/kotom zapewniono opiekę na koszt gminy w 2014 r. i w 2015 r.? (nie licząc zwierząt, którymi zajęto się w latach poprzednich),
4. jaki był w 2014 r. i 2015 r. koszt realizacji całego zadania przewidzianego ustawą o ochronie zwierząt wyłapywanie/odławianie, opieka, usługi weterynaryjne, dokarmianie, inne) ?
5. ponadto wniesli o udostępnienie treści i postaci umowy (umów) o zapewnienie opieki bezdomnym zwierzętom w 2014 r. i 2015 r.

Sygn. akt VIII SAB/Wa 22/17

Do dnia złożenia skargi, a więc z naruszeniem wszystkich terminów określonych przez art. 13 u.d.p., podmiot obowiązany nie udostępnił wnioskowanej informacji publicznej, ani też nie wydał w tym przedmiocie decyzji odmownej. W ocenie skarżącego Wójt Gminy Potworów dopuścił się rażącej beczynności, biorąc pod uwagę niemalże 4 miesiące, jaki upłynął od dnia złożenia wniosku o udzielenie informacji publicznej.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Potworów, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o umorzenie postępowania.

W uzasadnieniu podał, że organ w dniu 19 stycznia 2017 r. wystosował do skarżącego pismo w którym udzielił żądanej informacji publicznej. Ponadto podniósł, że organ nie neguje faktu, iż zrobił to z przekroczeniem ustawowego terminu. Jednakże z uwagi na fakt, iż żądanie skarżącego zostało już spełnione w całości, biorąc pod uwagę istotę skargi na beczynność organu, postępowanie stało się bezprzedmiotowe i jako takie, w ocenie organu, podlega umorzeniu na podstawie art. 161 § 1 pkt.3 p.p.s.a. Jednocześnie w odpowiedzi na skargę pełnomocnik organu wskazał, że w jego ocenie, beczynność organu nie miała charakteru rażącego naruszenia prawa. Wyjaśnił, że przekroczenie ustawowego terminu do udostępnienia informacji publicznej nie było celowe, nastąpiło przez niedopatrzenie pracownika Urzędu Gminy wobec którego wyciągnięto konsekwencje z powodu niedopełnienia obowiązków.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2012r., poz. 270, z późn. zm., zwanej dalej p.p.s.a.) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. W świetle art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4a p.p.s.a., tj. mających za przedmiot: (1) decyzje administracyjne; (2) postanowienia w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty; (3) postanowienia w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie; (4) inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, a także (4a) pisemne interpretacje przepisów prawa

Sygn. akt VIII SAB/Wa 22/17

podatkowego w indywidualnych sprawach. Stosownie do generalnej reguły z art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną w niej podstawą prawną. Oznacza to, że bierze pod uwagę wszelkie naruszenia prawa, a także wszystkie przepisy, które powinny znaleźć zastosowanie w rozpoznawanej sprawie, niezależnie od żądań i wniosków podniesionych w skardze.

W przypadku skarg na bezczynność kontroli sądu poddawany jest brak aktu lub czynności w sytuacji, gdy organ miał obowiązek podjąć działanie w danej formie i w określonym przez prawo terminie. Dla dopuszczalności skargi na bezczynność nie mają znaczenia powody, dla jakich akt nie został podjęty lub czynność nie została dokonana, jak również to, czy bezczynność organu spowodowana została zawinioną lub niezawinioną opieszałością organu. W sprawach o udostępnienie informacji publicznej skarga na bezczynność przysługuje nie tylko w przypadku faktycznego "milczenia" (bierności) podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, ale również w sytuacji, gdy podmiot ten stwierdza, że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej lub nie podlega udostępnieniu. Wówczas Sąd zobligowany jest do rozpoznania skargi i rozstrzygnięcia, czy żądana informacja jest informacją publiczną, i czy rzeczywiście wnioskodawca mógł skutecznie domagać się jej udostępnienia. Od razu należy w tym miejscu podkreślić, że aby można było uznać, iż nie zachodzi bezczynność w zakresie udzielenia informacji publicznej – także tej, której organ faktycznie nie posiada – podmiot zobowiązany do jej udzielenia w formie uregulowanej ustawą o dostępie do informacji publicznej powinien wypowiedzieć się w tym przedmiocie "zwykłym" pismem. Tylko w takim przypadku uwolni się od zarzutu bezczynności w sprawie. Identycznie powinien postąpić w sytuacji, gdy posiada żądane informacje, lecz z uwagi na ograniczenia dostępu nie może ich udostępnić (zob. wyrok NSA z 17.04.2013 r., I OSK 3109/12 – Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, dalej w skrócie: "CBOSA"), albo gdy podlegają one udostępnieniu w innym, niż przewidziany ustawą o dostępie do informacji publicznej, trybie.

W myśl art. 21 in principio udip do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sądów administracyjnych, dla dopuszczalności skargi na bezczynność w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej nie jest wymagane poprzedzenie jej jakimkolwiek

Sygn. akt VIII SAB/Wa 22/17

środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej, ani wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa, o jakim mowa w art. 52 § 3 p.p.s.a. (por. np. wyrok NSA z 24 maja 2006 r., I OSK 601/05, CBOSA).

Mając wszystko to na uwadze Sąd uznał skargę wniesioną w niniejszej sprawie za dopuszczalną.

Jednocześnie na podstawie art. 119 pkt. 4 p.p.s.a. Sąd rozpoznał niniejszą skargę w trybie uproszczonym.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania tej skargi należy stwierdzić, że jej przedmiotem uczyniono bezczynność Wójta Gminy Potworów w udostępnieniu Skarżącemu informacji określonych we wniosku wysłanym pocztą elektroniczną za pośrednictwem ePUAP do Urzędu Gminy w Potworowie w zakresie dotyczącym zapewnienia opieki nad bezdomnymi zwierzętami i ich wyłapywaniem, które to zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz. U. z 2013 poz. 856) należy do zadań własnych gminy.

W niniejszej sprawie bezsporne było ustalenie, że żądana przez Stowarzyszenie informacja stanowiła rzeczywiście informację publiczną a także, że Wójt Gminy Potworów jako organ gminy należał do kręgu podmiotów zobowiązanych do udzielania informacji publicznej.

Prawo dostępu do informacji publicznej wywodzi się z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.; dalej: "Konstytucja"), która w art. 61 ust. 1 stanowi, iż obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, a ponadto o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu (art. 61 ust. 2 Konstytucji). Ograniczenie tego prawa może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji).

Tryb udzielania informacji, o jakich mowa w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji, określają ustawy (art. 61 ust. 4 ab initio Konstytucji). Ustawa o dostępie do informacji

publicznej normuje podstawowe zasady oraz tryby udostępniania tego rodzaju informacji. Jednocześnie ustawa ta wprowadziła definicję legalną "informacji publicznej", przez którą to informację należy rozumieć, zgodnie z art. 1 ust. 1 ud.p, "każdą informację o sprawach publicznych". Przepis art. 6 ust. 1 udip zawiera przykładowe wyliczenie rodzajów informacji publicznej podlegających udostępnieniu, w którym znalazły się m.in. informacje o podmiotach władzy publicznej, w tym majątku, którym dysponują, o zasadach funkcjonowania podmiotów publicznych, w tym: trybie działania państwowych osób prawnych i osób prawnych samorządu terytorialnego w zakresie wykonywania zadań publicznych i ich działalności w ramach gospodarki budżetowej i pozabudżetowej, o danych publicznych w tym treść i postać dokumentów urzędowych, o majątku publicznym, w tym majątku jednostek samorządu terytorialnego (zob. art. 6 ust. 1 pkt 2 lit.f, art. 6 ust. 1 pkt 3 lit.b, art. 6 ust. 1 pkt 4 lit.a, art. 6 ust. 1 pkt 5 lit.c udip). W doktrynie zasadnie wskazuje się, że informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa (zob. M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa NSA, Toruń 2002, s. 28–29).

Przy takim unormowaniu żądane przez Wnioskodawcę informacje w postaci danych i kopii umów w zakresie wyłapywania/odławiania zwierząt bezdomnych i zapewnienia im opieki jako realizacja zadań własnych gminy ze środków publicznych należało uznać za informacje publiczne w rozumieniu u.d.i.p..

Wobec powyższego przedmiotowy wniosek Skarżącego musiał zostać uznany za wniosek o udostępnienie informacji publicznej w rozumieniu u.d.i.p..

Udostępnienie informacji publicznej następuje w formie czynności materialno-technicznej. Natomiast powiadomienie o tym, że żądana informacja nie jest informacją publiczną – "zwykłym" pismem. Zastosowanie w takim przypadku formy decyzji byłoby równoznaczne z jej wydaniem bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 kpa (zob. np. wyrok WSA z 10 lipca 2013 r., II SA/Gd 295/13, CBOSA). Obowiązek wydania decyzji administracyjnej ustawodawca przewidział natomiast w takich przypadkach (i tylko w takich), gdy żądana informacja jest informacją publiczną, lecz organ odmawia jej udostępnienia bądź zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania (zob. art. 16 ust. 1 udip) – tj. gdy istnieją ustawowe podstawy do odmowy

Sygn. akt VIII SAB/Wa 22/17

udostępnienia informacji publicznej (art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p., bądź przeszkody do jej udostępnienia w określony sposób lub w określonej formie (zob. art. 14 ust. 2 u.d.i.p.)).

W przedmiotowej sprawie organ nie kwestionował, że posiada żądaną informację, jest informacją publiczną i informacji tej udzielił stowarzyszeniu po wpłynięciu skargi na bezczynność. Termin do załatwienia wniosku przewidziany w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. wynosi nie więcej niż 14 dni od dnia złożenia wniosku.

W dniu wniesienia skargi przez Wnioskodawcę, organ pozostawał w bezczynności – rozumianej ogólnie jako niezakończona sprawa w przepisany terminie – w załatwieniu wniosku Skarżącego o udostępnienie informacji publicznej, ale przed dniem wydania wyroku przez Sąd ów stan bezczynności ustał. W rezultacie postępowanie sądownoadministracyjne w sprawie ze skargi na bezczynność organu stało się bezprzedmiotowe w zakresie orzekania o zobowiązaniu tego podmiotu do załatwienia ww. wniosku. Skoro bowiem organ załatwił wniosek, co do rozpatrzenia którego pozostawał w bezczynności, to tym samym zarzucany stan bezczynności ustał. W takiej sytuacji nie było jednak podstaw do oddalenia skargi, gdyż powodem oddalenia skargi może być tylko jej bezzasadność. Tymczasem w niniejszej sprawie podmiot zobowiązany (Wójt Gminy Potworów) pozostawał w bezczynności w dacie wniesienia skargi – a więc skarga była zasadna. Jednak, skoro przed wydaniem wyroku organ przestał być bezczynny, to przestała istnieć sprawa sądownoadministracyjna – rozumiana tu jako ustalenie, czy istnieje potrzeba zobowiązania organu do podjęcia nakazanych prawem aktów lub czynności – a co za tym idzie: postępowanie w tym zakresie stało się bezprzedmiotowe. W takim przypadku już samo wniesienie skargi na bezczynność wywołało pożądany skutek w postaci likwidacji bezczynności adresata wniosku.

Zgodnie z art. 149 § 1 p.p.s.a. Sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4a, zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu lub interpretacji lub dokonania czynności lub stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa. Jednocześnie Sąd stwierdza, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. W myśl art. 149 § 2 p.p.s.a. Sąd, w przypadku, o którym mowa w § 1, może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 p.p.s.a..

Sygn. akt VIII SAB/Wa 22/17

W sytuacji, gdy – tak jak w niniejszej sprawie – zarzucany stan bezczynności ustał po dniu wniesienia skargi, ale przed jej rozpoznaniem i rozstrzygnięciem przez Sąd, to postępowanie sądownoadministracyjne, w części obejmujące zobowiązanie do załatwienia sprawy, o jakim mowa w art. 149 § 1 zdanie pierwsze p.p.s.a., podlega umorzeniu na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. (por. uchwała NSA z 26.11.2008 r., I OPS 6/08, ONSAiWSA 2009, nr 4, poz. 63). W świetle dominującego aktualnie orzecznictwa sądownoadministracyjnego nie zwalnia to jednak Sądu od podjęcia pozostałych rozstrzygnięć właściwych dla tego typu skargi – przewidzianych w art. 149 § 1 zd. drugie p.p.s.a. oraz (ewentualnie) w art. 149 § 2 p.p.s.a., tj. orzeczenia w kwestii charakteru (rażącego/nierażącego) bezczynności oraz (ewentualnie) w przedmiocie wymierzenia organowi grzywny (zob. np. postanowienie NSA z 26 lipca 2012 r., II OSK 1360/12; wyrok NSA z 15 stycznia 2013 r., II OSK 2390/12 – CBOSA).

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a., umorzył postępowanie sądownoadministracyjne w zakresie zobowiązania Wójta Gminy Potworów do załatwienia wniosku (pkt 1 sentencji wyroku).

Z kolei oceniając zaistniałą w sprawie bezczynność, Sąd uznał, że miała ona miejsce z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2 sentencji wyroku). Sąd, podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, zgodnie z którym rażącym naruszeniem prawa będzie stan, w którym wyraźnie, ewidentnie, bezdyskusyjnie i drastycznie naruszono treść obowiązku wynikającego z przepisu prawa. W orzecznictwie akcentuje się, iż rażącym naruszeniem prawa będzie stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można stwierdzić, że naruszono prawo w sposób oczywisty. Kwalifikacja naruszenia jako rażące musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu określanego jako zwykłe naruszenie. Podkreśla się także, iż dla uznania rażącego naruszenia prawa nie jest wystarczające samo przekroczenie przez organ ustawowych obowiązków, czyli także terminów załatwienia sprawy. Wspomniane przekroczenie musi być znaczne i niezaprzeczalne. Rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach ma być oczywiście pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia (vide: wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2012 r., w sprawie sygn. akt: I OSK 675/12; postanowienie NSA z dnia 27 marca 2013 r., w sprawie sygn. akt: II OSK 468/13 oraz wyroki WSA: we Wrocławiu z dnia 10 kwietnia 2014 r., w sprawie sygn. akt: II SAB/Wr 14/14; w Poznaniu z dnia 11 października 2013 r., w sprawie sygn. akt: II SAB/Po 69/13; w Poznaniu z dnia 11 marca 2015 r., w sprawie sygn. akt: IV SAB/Po 19/15 i inne; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Sygn. akt VIII SAB/Wa 22/17

W przedmiotowej sprawie samo naruszenie art. 13 ust. 1 udip, w którym określono termin na rozpoznanie wniosku o udostępnienie informacji publicznej do 14 dni od dnia złożenia wniosku, miało charakter znaczny, wniosek rozpoznano bowiem w dniu 19 stycznia 2017 r., czyli po bez mała czterech miesiącach od dnia 24 września 2016 r., wskazywanego jako dzień złożenia wniosku. Już samo tak znaczne przekroczenie terminu, oznacza, że miało miejsce rażące naruszenie prawa. Do uznania, że doszło do rażącego naruszenia prawa niezbędne jest także, jak wyżej wskazano, że przekroczenie jest oczywiście pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia, bierność organu jest ewidentna i niezaprzeczalna, wynikająca z celowego naruszania przepisów prawa. Ocena czy doszło do rażącego naruszenia prawa wymaga indywidualnej oceny każdego przypadku. Możliwość udostępnienia informacji publicznej na wniosek jest związana z koniecznością wszczęcia i prowadzenia określonego postępowania w sprawie jej udostępnienia [M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznych w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Toruń 2002, s. 59-60]. Jest to postępowanie administracyjne o charakterze częściowo sformalizowanym, uregulowane fragmentarycznie w udip, które co do zasady nie powinno toczyć się w trybie unormowanym w kpa, gdyż nie wskazuje na to ani ustawa o dostępie do informacji, ani też nie zostały spełnione przesłanki art. 1 § 1 kpa. Z regulacji art. 10 ust. 2 udip (a także z unormowania art. 13 ust. 1 udip) wynika, iż podmiot zobowiązany jest zobligowany do niezwłocznego udostępnienia żądanej informacji publicznej, jeżeli w momencie otrzymania stosownego wniosku jest w jej posiadaniu. W/w regulacja prowadzi do odformalizowania, uproszczenia i przyspieszenia postępowania w sprawie udostępnienia informacji publicznej. Ustawodawca w tym zakresie założył, że wnioskodawca również jest zainteresowany jak najszybszym rozpoznanie wniosku i w tym celu po bezskutecznym upływie terminu ma prawo złożyć skargę na bezczynność. W przedmiotowej sprawie Wnioskodawca wysyłając wniosek w formie elektronicznej bez korzystania z dostępnej możliwości potwierdzenia odbioru czekał prawie cztery miesiące na rozpoznanie tego wniosku. Wnioskodawca nie ma obowiązku monitowania i wielokrotnego ponawiania wniosku. Organ w niniejszej sprawie udzielając informacji skorzystał z formy pisemnej. W ocenie Sądu organ naruszył w tej sprawie w sposób rażący przepisy prawa w zakresie rozpoznania w terminie wniosku, albowiem opóźnienie było znaczne i ostatecznie udzielił skarżącemu prawidłowej odpowiedzi na wniosek, przed dniem wyrokowania (pkt. 2 wyroku). Sąd nie uznał za zasadne

Sygn. akt VIII SAB/Wa 22/17

wymierzenia organowi grzywny przewidzianej w art. 149 §2 p.p.s.a., albowiem byłaby to już zbyt daleko idąca dolegliwość skierowana w stosunku do organu.

O kosztach Sąd orzekł w pkt 3 wyroku na podstawie art. 200 i 201 § 1 p.p.s.a., w zw. z § 18 ust. 1 pkt c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461), zasądzając na rzecz skarżącego koszty pełnomocnictwa w kwocie 480 zł.

Na oryginalne własnoręczne podpisy
Za zgodność z oryginałem

Ilona Obara

specjalista